

אן סקסטון

ביום של השדיים, ביום של המותניים

עשרה שירים

מאנגלית: אורית נוימאיר־פוטשניק

אן סקסטון (אן גריי הארווי, בשמה המקורי) נולדה ב־1928 בניוטון, מסצ'וסטס, למשפחה מהמעמד הבינוני הגבוה. היא שמה קץ לחייה ב־1974 בשאיפת אדי המפלס של מכוניתה. בין הזמנים האלה התפרשו חיים סוערים על כל תהפוכותיהם: יחסים עם אם מנוכרת ועם אב אלכוהוליסט הנתון להתפרצויות זעם, נישואין במנוסה, פרשיות אהבה, לידות, דיכאוניות ואשפוזים בבתי חולים פסיכיאטריים. בין הזמנים האלה כתבה סקסטון עשרה קובצי שירה נפלאים (שלושה מהם ראו אור לאחר מותה) שזיכו אותה בפרס לוינסון, פרס שלי ופרס פוליצר, ומחזה (Mercy Street) שזיכה אותה בפרס גוגנהיים.

סקסטון היא מהבולטות במשוררי הזרם המכונה "וידוי" בשירת ארה"ב. היא החלה לכתוב (או שמא מוטב לומר חזרה לכתוב, שכן סקסטון כתבה שירה עוד בשנות נעוריה) בעקבות עצתו והמלצתו של הפסיכיאטר שלה, ד"ר מרטין אורן, לאחר שהתאשפזה בשנית. שירה חשופים וישירים מאוד. במילותיה שלה: "אינני מסתירה דבר". סקסטון כתבה בחירוף נפש עז על האשפוז הפסיכיאטרי וההתמכרות לתרופות, על אוננות ועל וסת, על מין ועל בגידות, על יחסיה הקשים עם הוריה ועם בנותיה, ומעל לכל: על תשוקת המוות המאפלת.

השירה של אן סקסטון יפה להלל. שורותיה לופתות את הקוראים אל תוך מערבולת שהיא פרועה ומשתוללת, אך בה־בעת גם מוזיקלית והרמונית מאוד. השילוב של החשיפה, הבוטות והיפוי המזהיר של שיריה זיכה אותה בפופולריות גואה, אך גם בזלזול ובביקורת. התכנים נתפסו כאישיים מדי, חשופים מדי, כואבים מדי, ומקורם, כך טענו מבקריה, ב"בית המשוגעים", בתהליך הפסיכיאטרי. תקופת כתיבתה של סקסטון היא בימי ראשית הגל השני של הפמיניזם, לפני ש"האישי הוא הפוליטי" הפך למטבע לשון שגור. אך גם היום, מקץ יותר מחמישה עשורים וכמה טבואים מנותצים, אפשר לחוש היטב באומץ ובחירוף הנפש של שירתה. שירה פורצת דרך, רבת עצמה ומהפנטת, שהציבה את סקסטון לא רק כמופת שירי אלא גם כמופת פמיניסטי.

אנ"פ

טיול צהריים על מדשאת בית המרפא

קֶרֶן הַשֶּׁמֶשׁ הַקִּיצִית
עוֹבֶרֶת בְּעֵלֵי הָעֵץ הַחֲשֹׁדֵנִי.
גַּם כִּי־אֵלֶךְ בְּגִיא צִלְמוֹת
הִיא מְכַלֶּה אֶת הָאוֹר
בְּחִפּוּשִׁים, הֵיכֵן אֲנִי.

הָעֵשָׂב מְדַבֵּר.
אֲנִי שׁוֹמֵעַת כָּל הַיּוֹם מְזֻמּוֹר יֶרֶק.
לֹא־אֵירָא רֶעַ, לֹא־אֵירָא רֶעַ
הַלֵּהב מִתְאַרֶה,
מִגִּיעַ עַד אֵלַי, עֵמֶק.

הַשָּׁמַיִם נִשְׁבְּרִים.
שׁוֹקְעִים, נִתְּלִים עָלַי בְּנִשְׁמוֹת מְפוּחִ.
נִגְדַּ צוֹרְרִי נִגְדַּ צוֹרְרִי
הָעוֹלָם מְלֹא בְּצוֹרְרִים.
אֵין שׁוֹם מְקוֹם בְּטוֹחַ.

נערה אלמונית במחלקת יולדות

יְלָדִי, שֵׁשָׁה יָמִים אַתָּה פּוֹעָה בְּנִשְׁמָה רַכָּה.
שׁוֹכֵב קֶטָן וּמְכֻרָבֵל עַל מִטְתִּי הַלְבָנָה.
מְאַגְרָף כְּחִלּוֹן, אֲבָל שֹׁפְתִיךָ בְּחִזּוֹקָה
נִצְמָדוֹת אֶל הַשִּׁדִּים, חֵית בָּר שְׁנִזּוֹנָה
מֵאֲהָבָה, בְּנִחְרָצוֹת רַעֲב רֹאשׁוֹן.
הָאֲחִיוֹת הַלְבֵנּוֹת רוֹעוֹת אֶת הָהֶמוֹן
בְּעָרִיסוֹת הַגִּלְגָּלִים – גּוֹזְלִים הָעֵקוּרִים
מִקֵּן. רֹאשֶׁךְ נוֹטָה אֵלַי כְּמוֹ סֶפֶל נֶעֱוָנָה,
מִרְגִּישׁ בְּשִׁבְרִיתוֹ אֵיךְ אֲנַחְנוּ נִשְׁזָרִים
זֶה בָּזוּ. אַף זֶה מִטַּת מוֹסָד,
יְמִינוּ יַחַד כֹּה סְפוּרִים.

רוֹפְאִים בַּחֲלוּקֵי שְׁנֵהָב חוֹקְרִים
 אוֹתִי, רוֹצִים לְדַעַת מִי הָאִישׁ אֲשֶׁר הֵלֵךְ
 מִמֶּנִּי – הַנּוֹד, נֹטֵשׁ כְּדֶרֶךְ הַגְּבָרִים.
 הַשְׁאִיר לִי בִטָּן מְלֵאָה. מְקַרָּה בִלְתִּי מְפַעֵנָח.
 כָּל מָה שֶׁעָשִׂיתִי הוּא לִתֵּת לָךְ לְגִדֵּל.
 עֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ כָּאֵן, לְעֵינַי כָּל הַמַּחֲלָקָה.
 הֵם אוֹמְרִים שְׁאֲנִי מוֹזְרָה וּבְכָל
 זֹאת לֹא אִמְר מְלָה. הַסְעָרָה הַפְּכָה אוֹתִי רִיקָה
 מִמֶּךָ. עֲכָשׁוּ אֶתְּה לּוֹמֵד לַחַיּוֹת בַּחוּץ.
 הָרוֹפְאִים חוֹזְרִים עַל הַחִידָה כְּמוֹ עוֹץ
 לִי גוֹץ לִי. אֲנִי מִפְּנֵה פָּנַי לְתוֹךְ שְׁתִּיקָה.

רַק אֶת פְּנִיךָ אֲנִי מוֹזֶהָ.
 גּוֹף אֶל גּוֹף אֶתְּה גּוֹמֵעַ אֶת כָּל הַתְּשׁוּבוֹת.
 שֵׁשׁ פְּעָמִים בְּיוֹם אֲנִי מְרוּה אֶת הַכְּמִיָּה
 שֶׁל חֵית הַבֵּר, שֶׁל שְׁפָתֶיךָ הַטּוֹבוֹת.
 עוֹרֶךְ הָרֶךְ תּוֹפֵחַ, עֵינֶיךָ מִתְגַּלּוֹת
 מִבְּעַד לְוִילּוֹן הַטַּחֵב, לְשִׁמְיָכָה הַדְּקִיקָה,
 הוֹלְכוֹת וְנִפְקָחוֹת – שְׁתֵּי אֲבָנִים כְּחִלּוֹת.
 שְׁאֲרֵי הַקֵּט, כְּשֶׁאֶתְּה מְפָרִיעַ לְשְׁתִּיקָה
 שְׁלִי, מָה רוֹאוֹת עֵינֶיךָ הַנִּפְקָחוֹת בְּהַפְתָּעָה?
 אֲנִי מְקַלֵּט עֲשׂוּי שְׁקָרִים. וְאִם אֶחָדֵל מִהַשְׁתִּיקָה
 הָאֵם אֶגַע שׁוֹב בְּפָנִים שְׁאֲנִי מוֹזֶהָ?

בְּמוֹרֵד הַמְּסֻדָּרֹן מִתְחִיל מִסַּע הָעֲרִיסוֹת
 לְשׁוֹב. זִרְעוֹתֵי כְּשֶׁרוּוֹלִים עוֹטְפוֹת אוֹתָךְ –
 כָּל שְׂרִיר שְׁלֶךְ, אֶת הַדְּבוּרִים הַפְּרָאִיוֹת בְּקִצּוֹת
 הָעֲצָבִים, הָעֲרֻבוֹת הַבּוֹכִיוֹת שֶׁל יִנְקוֹתָךְ.
 הָרוֹפְאִים נוֹזְפִים עֲדִין וְחוֹקְרִים אוֹתִי.
 מוֹל פְּנֵי אֲבִיךָ הַנִּגְלִים, הָאֲחִיוֹת בְּמִבְּוֶכָה.
 אֶעֱנֶה, לֹא אֲזִיק לָךְ עוֹד בְּשְׁתִּיקָתִי,
 אֶתֵּן לָהֶם שֵׁם כְּדִי לִכְתֹּב עַל

הַטָּפְסִים, אֲבָל קוֹלִי מִפְתִּיעַ וְעוֹלָה חוֹר
"שֵׁם הָאֵב – אֵין". מְעַרְסֵל
בְּזוּרְעוֹתַי, אֶקְרָא לָךְ מִמֶּזֶר.

עֲכָשׁוּ הַכֹּל נִגְמָר וְלֹא נֹתֵר דָּבָר
עוֹד לְאַבֵּד, לֹא נֹתֵר דָּבָר לוֹמַר
אַחֲרִים סָחֲרוּ בַחַיִּים, לִפְנֵי
בְּלִי לְדַבֵּר. אוֹכֵל רַק לְהִתְקַשֵּׁחַ,
אוֹרְחֵי הַשְּׁבָרִירִי, אֵל מוֹל עֵינֵי הָאוֹחַ.
אֲנִי נוֹגַעַת בְּפָנֶיהָ הָרַכִּים, אֶתֶּה גִלְחָץ אֵלִי.
אֲנִי הַחוּף, אֶתֶּה נִסְחָף, אֲנַחְנוּ חִיָּבִים לְשִׁכַּח.
אֶתֶּה נִתֵּק מִמֶּנִּי וְאֲנִי בּוֹחֶרֶת
בְּדֶרֶךְ הַיִּחִידָה, יוֹרְשֵׁי הַקֵּט, בּוֹחֶרֶת לוֹתֵר
עָלֶיךָ. שְׁנִינוּ רוֹעֲדִים מִבְּכִי הָעֶרְבוֹת.
לָךְ לָךְ יְלָדִי, אֶתֶּה חֲטָאִי וְלֹא יוֹתֵר.

גמדה זקנת הלב

"אמת, הכל אמת. מעולם לא הייתי בבית בימי חי. הדעיכה כולה
התרחשה כבר בילדות."

סול בלו, מתוך "הנדרסון מלך הגשם"

כְּשֶׁאֲנִי שׁוֹכֶכֶת, מִצְפָּה לְאַהֲבָה,
גִּמְדָה זָקֵנָה הַלֵּב מִנְעִנְעֶת אֶת הָרֹאשׁ.
כְּמוֹ מְטִמְטֶמֶת, הִיא נוֹלָדָה כְּבָר יְשִׁישָׁה.
עֵינֶיהָ מְפַלְּלוֹת כְּשֶׁשְׁלוּשִׁים קָמְטִים וְעוֹד שֶׁשָּׁה
שֶׁעַל הָעוֹר נִפְקָחִים מוֹל הַמָּטָה הַמְרַצֶּדֶת כְּדֵי לְלַטֵּשׁ
אֵלִי מִבֶּט. הִיא יוֹדַעַת, אֲנַחְנוּ רְקוֹבָה.

הַכָּאֵב שֶׁלָּהּ הוּא פְּתָאוּמִי, נַחַת.
עֲכָשׁוּ הִיא מוֹצֵקָה, כְּמוֹ שָׁמֶן,
כְּמוֹ תְּרִנְגֵּלֶת יִרְקָה מְסַחֶרֶת נְשִׁימוֹת
בְּתוֹךְ אֶבֶן. אֵךְ אִם אֲנִי בַחֲלוּמוֹת

אהבתי, תמיד חולמת נהמות זרים, היא חולמת בם סימן...
זר מוזר וגם משחת.

אלהים הטוב, הדברים שהיא יודעת!
נורא מכה, הכאבים שהיא מחזיקה,
בידיה, אסופות כקן המלקט מעזובה
בתוך שדה נטוש. במיטבה
היא שריר אדם, מזמזם החוצה פנימה, מתפתה
לזמן. לכל מקום שאני בו גם היא מגעת.

עכשו כשאני שוכבת, מצפה לאהבה,
זרועותיה מתרות ונפתחות במבוכה,
בסבלנות אני פורמת את פרקי ידיה,
כמו קשרים. תכשיט ישן, עירם זקן של אגרופיה,
גם אם אעטה מעילים שבעים לא אכסה אותך אותך...
אמי, אבי, מכם אני צרובה.

הטבח של עורו

"ילדות צעירות בערב הקדומה היו, לעתים קרובות, נקברות בעודן

בחיים לצד אבותיהן המתים, כנראה כקרבן לאלות השבטים..."

הרולד פלדמן, "ילדי המדבר"

Psychoanalysis and Psychoanalytic Review, Fall 1958

היה חשוב רק
לחיה ולשקט,
לשכב לצדו
ולנוח קצת,
להיות כרוכים אחת בשני
כמו סדינים של משי,
לשקע מתחת למבט עיני אמי
ולא לדבר.
החדר השחר אסף אותנו

כְּמוֹ פֶּה, כְּמוֹ מַעֲרָה בְּאֶדְמָה,
כְּמוֹ הַבֶּטֶן הַפְּנִימִית.
עֲצָרְתִּי נְשִׁימָה
וְאָבֹא הִיָּה שֵׁם,
בְּהוֹנוֹתָיו, גִּלְגָּלְתוֹ הֶרְחֵבָה,
שָׁנָיו, שְׁעָרוֹ הַצּוֹמַח
כְּמוֹ שָׂדֶה, כְּמוֹ שְׂמִיכָה עֵבֶה.
שִׁכְבְּתִי סְמוּךְ לַטַּחֵב
שֶׁל עוֹרוֹ עַד שֶׁהוּא צִמַּח
בְּגִדּוֹלָיו הַמְּשֻׁנָּם. אַחִיוֹתִי
כָּבֹר לֹא יִדְעוּ אֵיךְ אֲנִי נּוֹפֶלֶת
הַחוּצָה מֵעֲצָמִי, מֵעֲמִידָה פָּנִים
שְׂאֵלָלָה לֹא יֵרָאֶה,
אֵיךְ אֲנִי מַחְזִיקָה אֶת אָבֹא שְׁלִי,
כְּמוֹ גֹזַע מֵאֲבֵן קִהָה.

הדרך חזרה

הִילָדִים שְׂרוּעִים בְּכִבְדוֹת בִּמְכוֹנִית,
נִמְשָׁכִים מֵתוֹךְ הַקִּיץ בְּשִׁבְלֵי מֵתוֹק,
נִסְחָפִים הֵלָאָה מִחוּפֵי הַצְּחוּק,
נִסְחָפִים הֵלָאָה כְּשִׁשְׁמוּעָה עֲקֻשָּׁנִית
לוֹחֶשֶׁת לָהֶם: דְּבָר אֵינּוּ נִגְמָר.
הַיּוֹם אֲנִיחֵנוּ גִבְהָלִים, נֶאֱחָזִים
בְּהֶגְהָ, מִתְעַלְמִים מִהֶהָגָל שֶׁבְּאֲבָדָן
הַזֶּמֶן, מְשַׁחֲקִים בְּאֶרֶץ-עֵיר וּמִמְשִׁיכִים,
כְּשֶׁהִשְׁמֵשׁ נֶעָה מֵעֲלֵינוּ
כְּאֶלְבִּטְרוֹס כָּבֵד וְשֹׁבֵעַ יָמִים.
אָסוּר לָנוּ לְצוּד, אָסוּר לְסַפֵּר דְּבָר.

אֵין שׁוֹם מְלָה לְזֶמֶן.

בִּיּוֹם הַזֶּה כָּבֹר

לא נָעַז לַמְנוּת עוֹד קִיץ,
אוּ לְלוֹת אֶת צְפוּרֵיו הַלְבָּנוֹת לַעֲפָרָן.
הַיּוֹם כָּל הַמְּכוּנִיּוֹת,
כָּל הָאֲבוֹת, כָּל הָאֲמָהוֹת,
כָּל הַיְלָדִים וְכָל הָאוֹהֲבִים
חִיבִים לְשֹׁכֵחַ
אֶת הַדָּבָר שֶׁהוֹלֵךְ
וְסוֹבֵב בְּשָׂמִים,
כְּמוֹ הַשְּׂמוּעָה הָעֵקֶשְׁנִית,
שֶׁמֶמְנָה לֹא נוֹכַל לְבָרַח.

מה זה

לִפְנֵי שָׁזָה נִכְנַס אֵלֵי הַבֵּיתָה
צִפִּיתִי בּוֹ מַחְלוּנִי עַל הַכִּירָה,
רְאִיתִי אֵיךְ זֶה מִתְנַפֵּחַ כְּמוֹ כְּדוֹר פּוֹרֵחַ,
וְאֵז מַחְלִיק, צוֹנֵחַ וְנִבְקָע,
כְּמוֹ מִשְׁהוֹ שְׁאֵנִי מִכִּירָה מִכִּירָה –
אֲגַס חֲתוּךְ אוֹ שְׁנֵי חֲצָאֵי יָרֵחַ,
אוֹ צִלְחוֹת לְבָנוֹת עֵגְלוֹת מְעוֹפְפוֹת לְשׁוֹם מְקוֹם,
אוֹ יָדַיִם שֶׁמֶנְמְנוֹת מְנוּפְפוֹת בְּאֹוִיר הַמֶּהֱבִיל מֵחַם,
עַד שֶׁהֵן חוֹזְרוֹת וְנִסְגְּרוֹת כְּמוֹ אֲגָרוֹף, כְּמוֹ בֶּרֶךְ מִתְקַפֶּלֶת.
אֲחֵר כֵּךְ זֶה נִכְנַס הַבֵּיתָה, עֹכֶשׁוֹ זֶה גֵּר עָמִי.
וְכַמוֹכֵן זֶה רַךְ כְּמוֹ אוֹשֶׁת גְּלִים, כְּמוֹ אֶזֶן שֶׁל יוֹנֵק יָמִי
שֶׁנִּלְכְּדָה בֵּין הַצּוּרוֹת וְהַחֲזָרָה אֵלֵי עַד סֶף הַדִּלֶּת.

אֶת יוֹדְעַת אֵיךְ קוֹרְאִים הוֹרִים לְשׁוֹב
מִהַחֲפוּפִים הַמְּתוֹקִים בְּכָל מְקוֹם – לְחֹזֵר לְחֹזֵר –
אֵיךְ צִלְלֶת כְּדֵי לְהַחֲנִיק אֶת הַלְמוֹת
הַקּוֹל, אוֹ אֵיךְ אֶחָד מֵהֶם נִגַּע
בְּמִסְדָּרוֹן בְּלִילָה: הֶרְחַשׁ וְהַעוֹר
שֶׁלֹא יִדְעַת, אֲבָל שְׂמַעַת, אֶת צִלְיַפַּת הַגָּאוֹת

והכלב הנוחר. זה כאן
עכשיו, בבגרותי נמשך מעם הזמן –
תמונה שפכר שכחנו: הצדפות בין כפות הרגלים
או הכף המונפת במרק. יש בזה ממש
לשבים הנתקעים בתוך אֶזְנָה. הרעש
הגנוב הוא חצי מפעמון. בחוץ מכוניות מברישות רחובות פְּרוֹרִיִּים

והן שם, זה אֶמְתִּי
מה עוד זה יכול להיות, הסבך הזה של האויר?
קורא לך קורא לי.

הבלדה למאוננת הבודדה

בתם האהבה ממתינ המות בדממה.
בעינים לחות, זו לי העבודה.
מחוץ לשבט, לעצמי, מחוץ לנשימה,
אתה אינך. אני מחרידה
את העומדים מנגד. גדשה כבר סאתי.
בלילה, לבדי, המטה היא כלתי.

אצבע ועוד אצבע, היא שלי עכשיו.
היא כבר קרובה, כנגדי נוטה.
אכה בה כבפעמון. אשכב
בבקתה שבה אותה כבשת.
על הכסוי הפרחוני שאלת את אהבתי.
בלילה, לבדי, המטה היא כלתי.

למשל, אהוב לבי, למשל הלילה,
כשזוגות-זוגות הם מתחברים,
נצמדים ומתהפכים למטה ולמעלה,
השנים השופעים על כסות ועל כרים,

כוֹרְעִים וְנִדְחָקִים בְּעֻמּוֹת חֲזִיתִי.
בְּלִילָה, לְבַדִּי, הַמָּטָה הִיא כָּלִתִּי.

כֶּה אֶפְרָץ מֵתוֹךְ הַגּוֹף, מֵהַחֲמוֹת,
בְּמִין גַּס כְּזֶה מְרִגִּיז. אֶפְשָׁר עֲכָשׁוּ
לְהַצִּיג לְרֹאוֹהָ אֶת שׁוֹק הַחֲלוּמוֹת?
פְּרוּשָׁה, פְּשׁוּקָה, עָלִי הַצֶּלֶב.
אֶפְרָסְקִית, קִרְאֵת לִי, יִפְתִּי.
בְּלִילָה, לְבַדִּי, הַמָּטָה הִיא כָּלִתִּי.

אִז הוֹפִיעָה יְרִיבָתִי שְׁחֹרֶת הָעֵין, הַזְקוּפָה.
אֲדוֹנִית הַמִּים גָּאֲתָה עַל חוֹף חוּלִי,
פִּסְנֶתָר בְּקִצּוֹת אֲצָבְעוֹתֶיהָ וַחֲרָפָה
עַל בְּדֵל שְׁפָתֶיהָ, בְּהֶגֶה חֲלִילִי.
נִפְלָתִי וְכָרַעְתִּי עִם סַחֲבָה בְּפִנְתִּי.
בְּלִילָה, לְבַדִּי, הַמָּטָה הִיא כָּלִתִּי.

לְקַחְתָּהּ אוֹתָךְ כְּדֶרֶךְ הַנָּשִׁים,
יָשָׁר מֵהַמֶּדֶף קָטָפָה לָהּ מִצִּיאָה.
נִשְׁבַּרְתִּי כְּמוֹ שְׁמֵתִנְפָּצִים סִלְעִים קָשִׁים.
הַחֲזַרְתִּי לָךְ סְפָרִים, אֶת הַחֶכֶה, הַלּוּלָאָה.
עַל כְּלוּלוֹתֶיהָ מִבֶּשֶׁר עֲתוֹן עַל סֶף דִּלְתִּי.
בְּלִילָה, לְבַדִּי, הַמָּטָה הִיא כָּלִתִּי.

הַנְּעָרִים וְהַנְּעָרוֹת יוֹצְאִים לְלִילָה הַשְּׁחֹר.
פּוֹרְמִים שֵׁם כְּפִתּוּרֵי חֲלָצוֹת, מִשְׁתַּחֲרָרִים מִרוֹכְסָנִים.
הֵם נִחְלָצִים מִנְּעָלִים, מִכַּבִּים אֶת הָאוֹר.
הַיְצוּרִים הַזּוֹהָרִים מְלֹאִים שְׁקָרִים קִטְנִים.
הֵם בּוֹלְעִים זֶה אֶת זֶה בְּבִלְמוֹס תַּזְזִיתִי.
בְּלִילָה, לְבַדִּי, הַמָּטָה הִיא כָּלִתִּי.

שיר לגברת

בְּיוֹם שֶׁל הַשָּׂדִים, בְּיוֹם שֶׁל הַמֶּתְנִים
צִלְף הַגֶּשֶׁם בַּחלוֹן בְּמִדְקָרוֹת רָעוֹת.
הַגֶּשֶׁם בָּא כְּמוֹ נַחִיל אֲנָשִׁי כְּמוֹרָה.
שָׁכַבְנוּ זוֹ עִם זוֹ כָּל כֶּף שְׁפוּיּוֹת, מְשַׁגְעוֹת.
חֲבוּקוֹת כְּכַפִּיּוֹת, כְּשֶׁבְרוּעַ סֶעֱרָה
דָּבְקוּ טְפוֹת הַגֶּשֶׁם כְּמוֹ זְבוּבִים אֶל הַשִּׁפְתִּים
וְאֵל עֵינֵינוּ הַשִּׁבְעוֹת מַעֲנֵג וְאֵל הַמֶּתְנִים.

אִמְרַת "הַחֶדֶר כָּל כֶּף קָר מְגֻשֵּׁם"
וְאֵת כָּל כֶּף נִשְׁתִּי, נִפְתַּחַת פְּרִיחָתְךָ,
שָׂרֵת בְּדִבְקוֹת לְקַרְסְלִי, לְמַרְפָּקִים.
אֵת הַתּוֹצֵר הַלְאָמִי וְאִין עוֹד כְּכוּחֶךָ.
בְּרִבּוֹר שְׁלִי, שִׁפְחָה נְאֻמָּנָה, כְּנֻצֵּי וְרָדִים רָכִים,
עַל הַמָּטָה הַזֹּאת גַּם נוֹטְרִיּוֹן הִיָּה חוֹתֵם
בְּעוֹד אֵת לְשָׁה בִּי, עַד שְׁאֲתַפַּח כָּלָחֶם.

סיגריות, ויסקי ונשים פראיות

(מתוך שיר)

אוֹלִי נוֹלְדָתִי עַל בְּרִכִּי,
נוֹלְדָתִי מְשַׁתְּעֵלָת בַּחֲרֹף הָאָרֶץ,
נוֹלְדָתִי מִצִּפָּה לְנִשְׁיָקֶת הַחֶסֶד,
נוֹלְדָתִי עִם תְּשׁוּקָה נִחְפָּזָה.
וּבְכָל זֹאת בְּמַהֲלָכְךָ שֶׁל הַדְּבָרִים
לְמַדָּתִי בְּמַהֲרָה לְהַפִּיר אֶת הַסּוֹרֵג,
אוֹ אִם שְׁחַרְרָתִי, אֵת הַחֶקֶן הַמִּצִּיק.
בֵּת שְׁנֵתִים אוֹ שְׁלֹשׁ לְמַדָּתִי לֹא לְכַרַע בְּרֹךְ,
לֹא לְצִפּוֹת, לְשִׁתָּל לְהַבּוֹת בְּמִסְתָּרִים
שֵׁם רַק אֶל הַבְּבוֹת, הַמְשַׁלְמוֹת הָאֵימוֹת,
הִיָּה אֶפְשָׁר לְלַחֵשׁ, אוֹ לְהַשְׁכִּיב אוֹתָן לְמוֹת.

עכְשׁוֹ, כְּשֶׁכָּבַר כְּתַבְתִּי מְלִים רַבּוֹת
וְהִנַּחְתִּי מֵאַחֲוֹר כָּל כֶּךָ הַרְבֵּה אֶהְבוֹת
וְהֵייתִי בְּסֶךְ הַכֹּל מָה שְׁאַנִּי –
אֲשֶׁה מְפֻרָּזָה, לְהוֹטָה וְחִמְדָּנִית,
גְּלִיתִי שְׁהִמָּאֵץ עָקָר.
הָאֵם אֵינֶנִּי מְסֻתָּפֶלֶת
בְּרָאִי כַּעַת
וְרוֹאֶה חֲלֻדָּה שְׂכוּרָה מְגֻלְגֶּלֶת אֶת עֵינֶיהָ?
הָאֵם אֵינֶנִּי חֲשָׁה בְּרָעַב,
כָּל כֶּךָ מְצֻמִּית שְׂכָבָר עֲדִיף לָמוֹת
מְלַחֶבֶט אֶל תּוֹךְ עֵינָיו?
אֶכְרַע בְּרוֹךְ עוֹד הַפַּעַם,
אוֹלִי חֶסֶד יוֹפִיעַ
בְּרָגַע הַמְכָרִיעַ.

כְּמוֹהַ

לַעַת לֵילָה אֶצֵּא רְדוּפָה, מְכֻשָּׁפָה,
בְּאוֹיֵר הָאֶפֶל, בְּאֵמֶץ שָׁחַר.
בְּחִלּוּמוֹת רָעִים אֲדַלֵּג בְּרַחֲפָה,
מֵעַל הַבְּתִים, מֵאוֹר אֶל אוֹר.
מְעֻטָּרֶת תְּרִיסָר אֶצְבָּעוֹת, צוֹלֶלֶת גְּבוּהָ,
אֲשֶׁה שְׂכֻזָּאת, הִיא לֹא תַעֲבֹר.
אֲשֶׁה שְׂכֻזָּאת, הֵייתִי כְּמוֹהָ.

בְּעֵבִי הַיַּעַר, בְּחֶם סְתָרֵי הַמְעֻרּוֹת,
עֲטַפְתִּי מָשִׁי, עֲמֻסְתִּי אוֹצְרוֹת-אֶפְלוּלִית.
שְׁפֻטְתִּי סִירִים וּבַחֲשֵׁתִי בְּקִדְרוֹת,
הַתְּקַנְתִּי אֲרוּחוֹת לְתוֹלָעִים וּבְנֵי לֵילִית,
שִׁפְחָתָם הַחֲרִישִׁית תַּעֲרֹסֶל לְמִרְגּוֹעַ
אֶת הַמְּלִים שְׁלִי, חֲסֻרוֹת הַפֶּשֶׁר, הַשְּׁבוּרוֹת.
אֲשֶׁה שְׂכֻזָּאת, הֵייתִי כְּמוֹהָ.

רֶכֶב, נִשְׁאֵת אוֹתִי בַּעֲגָלָה,
נוֹפֶפְתִּי זָרוּעַ עֵירֻמָּה אֶל מוֹל כְּפָרִים חוֹלְפִים.
לְמַדְתִּי אֶת דֶּרֶכָה שֶׁל הַפְּלִיטָה, הַנִּצּוֹלָה,
יָדָךְ כְּלֹהֶבָה עוֹד חוֹרֶכֶת בִּירְכִי.
אֶת נֶפֶץ עֲצָמוֹתִי לֹא תוּכַל לְשַׁמֵּעַ.
לֹא אֲבוּשׁ כְּשִׁיבוֹא הַמָּוֶת אֶל תּוֹכִי.
אֲשֶׁה שְׂכֹזָאת, הִיִּיתִי כְמוֹהָ.